

[Agerschou]

blem. Folk kan passe deres børn selv, er hovedessensen hos de pågældende, når man piller de mere florumvundne fraser fra. Denne holdning er også baggrund for de mere eller mindre obskure pasningsordninger og forslag om forældreløse m.v., der jævnlig optræder.

Hvad er egentlig baggrunden for, at vi har daginstitutioner? Man kunne tro, at det hang sammen med hensynet til barnets udvikling og investering i dets fremtid, men det har desværre hverken været samfundets eneste formål med daginstitutionerne eller det mest tungtvejende. Det afgørende har været et arbejdsmarkeds-synspunkt, der har noget at gøre med at stille servicetilbud til rådighed for at frigøre arbejdskraft. Det ses bl.a. også af, at daginstitutionerne befinder sig i det sociale system og dermed betragtes som en slags social foranstaltning.

SF er modstander af denne grundholdning til daginstitutioner, en grundholdning, som både er bagstræberisk og kortsigtet, ud fra hvilken et barn udelukkende betragtes som et pasningsobjekt.

Efter vores opfattelse skal daginstitutioner være et pædagogisk tilbud til alle børn udelukkende motiveret i ønsket om at tilgodese det enkelte barns udvikling og dermed være et supplement til forældrenes indsats.

Det er fra alle sider accepteret, at fællesskabet, samfundet, har en fundamental opgave, når det drejer sig om undervisning af børn. Det er helt ulogisk, at der ikke er den samme forpligtelse, når det drejer sig om tiden, før børnene kommer i skole. Det er oven i købet i den periode, tingene virkelig sker i børns udvikling. Af samme grund er udviklingen med hensyn til forældrebetaling løbet helt løbsk og er klart uacceptabel, men det får vi lejlighed til at diskutere på et senere tidspunkt her i Folketinget.

Også daginstitutionerne skal udvikle sig, og der har vel været en tendens til, at de mange steder fungerede som meget lukkede og isolerede systemer i forhold til omverdenen og med et mere eller mindre udviklet forældresamarbejde.

Det er efter vores opfattelse ikke nok. Der er efterhånden mange projekter, som forsøger at udvide daginstitutionerne til at være lokale resourcecentre, kulturcentre, eller hvad man nu vil kalde det, og derved kommer de til at indgå i lokalsamfundet på en helt anden måde. Daginstitutionerne kan derved blive en meget vigtig

og central del af det nye sociale arbejde. Det er en udvikling, som skal støttes, og det er vi i SF naturligvis klar til.

Men alt dette betyder, at ventelisteproblemet under alle omstændigheder skal løses. Det vil være absurd, hvis en daginstitution udvider rammerne for arbejdet, medens masser af børn bliver holdt helt udenfor.

Som jeg har nævnt tidligere, har problemet ansvarsløst fået lov til at vokse sig stort, og det betyder, at det ikke kan løses fra den ene dag til den anden. Det dagsordensforslag, SF er medfremsetter af, er et forsøg på at komme i gang. Det er formuleret beskedent, pragmatisk og blødt næsten til det ulidelige, og det er sket alene ud fra det synspunkt, at der skal ske noget. Det er sagen, det drejer sig om, og ikke vidtløftige markeringer. Der burde være et bredt flertal i Folketinget for, i det mindste at der udarbejdes en plan til løsning af det problem, vi diskuterer.

Britta Schall Holberg (V):

Jeg kan høre, at hr. Agerschou også kan nævne tal.

Jeg var glad for socialministerens gentagne understregning af kommunalbestyrelsernes kompetence, når de skal leve op til bistandslovens § 69, for som den sidste tids debat har afsløret, er der meget store holdningsmæssige forskelle, også i de forskellige dele af landet, men der er også meget store forskelle på behovet. Det gælder på børneområdet, som det i øvrigt gælder på alle andre områder.

Derfor er det så vigtigt, at vi understreger, at det er kommunalbestyrelsernes kompetence at tilrettelægge børnepolitikken sådan, at forældres og børns behov i området tilgodeses på den bedste måde. Og hvad er så den bedste måde? Det er, hverken at alle børn passes i daginstitution, eller at alle børn passes hjemme. Jeg tror, vi skal være varsomme med den skyttegravskrig. Det, det drejer sig om, er, at forældre og børn får mulighed for at tilrettelægge deres tilværelse, herunder børneopførelsen, på den måde, som passer netop de forældre og det eller de børn bedst.

Derfor er det så vigtigt, at vi giver både familien og også kommunalbestyrelserne valgmuligheder, sådan at de i et samarbejde med forældrene kan tilrettelægge børnepolitikken, som det passer bedst dér på stedet.